

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 306. szám

2018. november

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10b)

A feltámadás és az élet

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal, is él” (Jn 11,25)

Kecskeméti lelkész koromban tartottam a főiskolákon is bibliaköröket, s egyik kedves csoport volt számomra a kertészetis. Ebben a közösségben volt egy lány, akit váratlanul és nagyon fájdalmas körülmények között veszítettünk el. A hírt húsvétvasárnap tudatta velem az egyik barátnője. Egy szép napon, amikor családjainkkal templomba mentünk, ünnepi ebédet ültünk. A lány éppen a diplomamunkáját vitte beköttetni kerékpárral, amikor elsodorta egy kamion. Együtt mentünk a temetésre is egy szabolcsi faluba, s engem, mint lelkészt megkértek, hogy a koporsónál mondjak valamit. Nem készültem semmivel, nem is tudtam volna mit mondani: ezt az Igét mondtam szívből, magam is megrendülve, mint aki kapaszkodót is talál Jézus szavaiban, és nem is tud semmit hozzátenni. Korlátozott az Ige, s ebben az esetben jó volt ezt megélni.

Gyász – Fájdalom – Veszteség – Halál – Csend – Megdőbbenés – Feltámadás és Élet
Három szereplő szemszögéből nézzük most meg ennek az Igének a mondanivalóját:

Lázár

A gyászt én is átélem, hiszen én is elvesztettem a családom. Fájdalom volt a betegség, és fájdalom most az elvesztés is. Veszteséget élek meg, mint amikor hiányzik

egy elhagyott tárgy, egy messze lévő ember, amikor valami hiányzik az életemből. A halál valóságos, nemcsak mással történik meg, minden ember átéli ezt, mert halandó. A halállal pillanatnyi csend áll be az univerzumban, mint mikor egy csillag lehull az égről. Majd megdőbbentő dolog következik: valahol kinyitnak egy ajtót, elgörgetnek egy követ, kitárják a halál kapuját is. És megszólal egy ismerős, nagyon baráti hang, az evangéliumok evangéliuma: *Én vagyok a feltámadás és az élet.* És ez az életre hívó szó – *feltámadt!* – életre hív és erőt ad.

Jézus

A gyász nekem is gyász, a barátság barátság, könnyekre fakadok és megrendülök, ember is vagyok. Fájdalom, hogy pont egy hozzám nagyon közel álló családdal történt mindez, nem véletlen volt, hogy azt mondták: „akit szeretsz, beteg”. A halálban én is mindenkit elveszítettem és mindenkit megnyertem. A halál valóságos, én tudom. És szenvedés. És harc. Csak aki átéli a halált, annak lesz része az élet. A csendből mentem oda, s nem félttem szembenézni. A csend tükör. A megdőbbenés emlékeztetett az üres sírra. Lehetetlen nem gondolni rá. Én átéltem, és ezért mindenkinek átélhetővé válik. Én vagyok a feltámadás és az élet. Az én személyem az. Én garantálom. Az élet csak rajtam keresztül értelmezhető.

Én – mi

Uram! Itt állok előtted gyászban, van mit elgyászolnom.

Uram! Sokféle fájdalom van bennem. Még fizikai is. Életfájdalom. Emberek okozta fájdalom. Fáj! Nagyon fáj!

Uram! Tudom, hogy te kipótolod a veszteségeim. Hogy nálad a veszteség is nyereség lesz. Hogy a te szegénységed – gazdaggá tesz. Vesztes vagyok, lúzer. De te átváltoztatod életem értékét.

Uram! Vágyom a csendre, a veled való közösségre. Itt a forgatagban, a völgyben állandóan emberek közti létben. Igénylem – ajándékozz meg!

Uram! Megdöböntő a te szereteted, hogy még mindig, hogy ennyire, hogy nem fogy el!

Uram! Veled halok meg, és veled támadok fel.

Uram! Veled élek, és veled szeretnék élni minden másodpercet. Mert te magad vagy az élet és a feltámadás.

Évekkel később egyszer arrafelé vitt utam, megálltam, bementem a temetőbe és – szokásommal ellentétben – leültem az akkor már elkészült síremlékre. Néztem az évszámot, a nevet, s úgy éreztem, hogy nyom alulról kő, és én is nyomom a súlyommal. Sok év távlatában sem voltak könnyű percek. Emlékek tódultak fel, szavak, a temetés, Jézus igéi: feltámadás és élet, élet és feltámadás. Arra gondoltam, hogy együtt leszünk majd ott mind. És együtt éljük át, hogy Jézus feltámaszt és egy új életre hív.

Bölcsföldi András református lelkész

Forrás: parokia.hu

Menedék

S mikor völgyünkre tört az áradat,
s már hegy se volt, mely mentő csúccsal intsen,
egyetlenegy kőszikla megmaradt,
egyetlen tornyos sziklaszál: az Isten.

Áprily Lajos

Szelektív emlékezet

Az ősz a hívő embereket visszatekintésre, hálaadásra és bűnbánatra serkenti. Szeretünk emlékezni, de hogyan? Emberi természetünk hajlamos arra, hogy önmagunkat emlékezetünk panteonjába helyezzük, magunkról szépre, jóra emlékezzünk. Sokszor emlékezünk érdemeinkre, másoknak pedig a botlásaira és gyengeségeire. Ha véletlenül súlyosabbak voltak a terhei a mienknél, akkor azt átértékeljük. Ez az osztályozó, más szemében hibát találó, magunkéban méltányoló elemzés árnyékolja be egyébként nem haszontalan emlékezésünket.

A Békehírnök című lapunk segített emlékezni a sokat szenvedett, hat bebörtönzött és internált prédikátorunkra: *Kalkó József, Szabadi Gusztáv, Sallay László, Nyári István, Kun Lajos és Margitai Lajos* sokat szenvedett Isten országáért az „ötvenes évek” elején. Konstruált vádak alapján kimondott ítéletek fosztották meg őket szabadságuktól. Egyeseknél még erre sem került sor. Bírói ítélet nélkül kerültek rabságra. Elhurcolták őket, és hónapokig a családjuk sem tudta, hogy mi lehet velük. Miközben „rendőr-intézetben” sínylődtek, az otthon maradott csonka családot zaklatások érték. A prédikátorok között pedig elhíresztelték, hogy saját hibájukból és nem Krisztusért szenvednek. Lapunk néhány sora késői tisztelgés. Ne felejtsük el őket. Mint a hívő előfutáraink a bibliai korokban, ők is hűek maradtak.

Azok, akiket itt megneveztünk, a legsúlyosabb szenvedést élték át. Rajtuk kívül szinte valamennyi igehirdetőt legalább egyszer kihallgattak a rendőrségen, többeket kényszerítettek szolgálati helyük megváltoztatására, másoknak bevonták az igazolványaikat (engedélyüket). Mindez meg sem közelítette az internáltak szenvedéseit.

Amikor gyermekeink középiskolákba vagy felsőbb tanulmányokba mehettek volna, a színjeles bizonyítványok ellenére sem nyertek fölvételt. Hosszú lista kerekedne ki azoknak a nevéből, akik ha valamilyen úton-

módon bejutottak egy titkos támogató segítségével, tanuló társaiktól vagy oktatóiktól szinte naponta kellett nyilvános megszégyenítést elszenvedniük. Gúnyneven nevezték őket, és ez a jelző összefüggött a hitükkel, felekezeti hovatartozásukkal. Akiről gyülekezeti kapcsolat derült ki, azokra ráfogták, hogy „paktál az ellenséggel”, „idegen ideológiát” követ, a „dolgozó nép ellensége”, „potenciális hazaáruló.” A kaszárnyákban kutatást rendeztek, és elkobozták a Bibliákat. A teológiára jelentkező diákokat tanévkezdés előtt behívták, és megpróbálták átnevelni. Maguk is csodálkoztak rajta, hogy a legalkalmasabbnak tartott nevelőtisztek sem érték el három év alatt azt, hogy „lemondjanak a teológiai pályáról.”

Most hálát adhatunk hazánkban a háborítatlan lelkiismereti szabadságért, viszont a keresztyénség üldözése az egész világon növekszik. A nem biztonságos országokból tízezrével üldözték el a keresztyéneket, templomokat, imaházakat gyújtottak fel, ártatlanokat öltek meg. Sok keresztyén azonban nem menekült el. Miközben rájuk emlékezünk, teszünk-e bármit azért, hogy egyénileg készen legyünk mindent túrni és szenvedni az Isten országáért, a Megváltónkért, Jézus Krisztusért?

Szebeni Olivér

Kerek születésnap – avagy kegyelemből 90 esztendő

Berta Józsefné Marika néni egyike azoknak az idős testvéreknek, akiket az Úr hosszú élettel ajándékozott meg. 90. születésnapja alkalmából otthonában látogattuk meg férjével, hogy a gyülekezet szeretetének és figyelmességének jelét, az ajándékkosarat és az igei köszöntést átadjuk. Igen rendezett és kellemes otthonában már nem először jártunk, és mindig szeretetteljes fogadtatásban részesültünk, bár előre nem jeleztük látogatásunkat.

90 év nagyon embert próbáló és formáló, különösen, ha ismerjük azt az életutat, amely elvezetett ideig. Leírni igen hosszú és tanulságos lenne - sok öröm, bánat, gyász és testi fájdalom. Mégis minden egyes látogatás alkalmával megtapasztaljuk, hogy e gyenge cserépedényben az Úr nagy értékeket helyezett el. Bár már hosszú ideje nem tudja elhagyni otthonát, és a gyülekezetet sincs módja látogatni, lélekben mindig velünk van, teszi azt, amit az Úr enged neki: missziózik a házban lakók felé, akikkel kapcsolata van, a gondozók felé, akik segítik Őt.

Amíg tehette, különböző területeken szolgált a gyülekezetben: gyermek-bibliaköri tanítóként, de fő területe a betegek látogatása, az idősek segítése, gyámolítása volt. Tette ezt misszióként, áldozott az idejéből és anyagi javaiból is. Mindig élmény hallgatni, és példaértékű, ahogy bizonyosságot tesz arról, hogy ki neki az Ő Megváltója, akit szolgál, és akihez készül. Sokszor beszél arról, hogy amikor a különböző fájdalmak gyötrik, mennyire szeretne már hazaköltözni.

Furcsa és örömteli az a megtapasztalás, amit akkor élünk át, amikor olyan idős testvéreket látogatunk meg, akik egész életükben az Úrral jártak. Erősíteni, bátorítani megyünk, és mi bátorodunk, töltődünk fel erővel.

Most is így történt, amikor eljövetelünk előtt egymás kezét megfogva tudtunk közösen imádkozni, áldást kívánni és közben áldást kapni.

Az Úr tartsa és őrizze meg Marika nénit, és minden idős testvérünket!

A mi feladatunk pedig, amint az ige mondja: „*Figyeljétek életük végére, és kövessétek hitüket.*” (Zsid 13,7b).

Laczkovszkiné Ili

Megismerkedésünk története

Az előző hónapban a bemutatkozásunk egész hosszúra sikeredett, emiatt abba már nem fért bele a megismerkedésünk részletesebb története. Szeretnénk leírni a testvéreknek, mert nagy bizonyosság ez számunkra, hogy hogyan vezetett minket Isten, hogyan értettük meg az Ő szavát.

Anitával először 2016. április 8-án találkoztunk Kerecsenden egy fiatal felnőtteknek szóló hétvégén. Egy randevú meghívás visszautasításán kívül azonban akkor több nem történt. Anita ugyanis akkor költözött Budapestre Gyuláról, és hirtelen kiszakadva a családi köréből, gyülekezeti közösségéből és szolgálataiból, nehezen élte meg ezt az időszakot. Először látni szeretne volna, hogy Isten hova, melyik gyülekezetbe vezeti őt Pesten, és hol van a helye. Úgy érezte, addig nem tud felém nyitni, amíg ez a terület nincs rendben az életében. Ezután egy nagyobb szünet következett.

Tavaly áprilisban jöttem rá, hogy 2017 nyarán a Körös-vidéki gyerektáborban találkozni fogok vele, mert ő is ott fog szolgálni. Szerettem volna tisztázni az előző évben történteket, hogy a szolgálatunk közben ne legyen emiatt bennünk feszengés. Amikor újra elhívtam találkozni, már nem mondott nemet, és néhányszor találkoztunk tavaly májusban.

Mint később kiderült, Anita ekkor már imádkozott értem. 2016 őszén újra előjött benne, hogy miért is mondott nekem korábban nemet. Elkezdett azért imádkozni, hogy ha ez tényleg Isten terve, akkor ne legyen benne elutasítás velem szemben. Isten ezt átformálta benne, ezért mondott nekem igent a randevú meghíváskor.

Néhányszor találkoztunk csak és a harmadik találkozásunkkor, tavaly június 1-jén abban egyeztünk meg, hogy elkezdünk imádkozni egymásért. Bár ekkor még csak néhány találkozásunk volt, nagyon megkedveltük egymást, jól éreztünk magunkat egymás társaságában, de ennél fontosabbnak tartottuk Isten akaratát.

Szerettük volna úgy elkérni ezt a vezetést, hogy még érzelmeink nem befolyásolnak. Akkor még majdnem két hónap volt a gyerektáborig, úgyhogy abban egyeztünk meg, hogy nem találkozunk, nem beszélgetünk, hanem külön-külön figyelünk az Úrra.

Én úgy érkeztem meg a táborba, hogy még nem volt meg a válaszom. Anitát megkértem, hogy ő se mondja el a válaszat. Azon a héten nem volt így egyszerű, hogy ott vagyunk egy táborban, de én még nem tudom Isten akaratát, emiatt kerültük egymást. Anitától időt kértem, hogy imádkozhassak még, hogy nekem is meglegyen a saját válaszom. Nehezen teltek a napok, hogy ezzel a kérdéssel küzdöttem minden nap. Anitának sem volt egyszerű, hiszen nem értette, hogy miért ilyen nehéz nekem megérteni Isten hangját, ha én járok teológiára.

Végül október 24-én kaptam választ, és akkor kerestem meg őt, hogy találkozzunk. 2017. október 28-án, szombaton beszéltük meg, hogy mit értettünk meg Isten vezetéséből, milyen ígéket kaptuk és milyen volt megélni ezt az időszakot. És persze kiderült, hogy mindketten ugyanazt a választ kaptuk.

Fontosnak tartottam, hogy megismerjem családját, erre csak tavaly decemberben volt lehetőségem, akkor meg is kértem tőlük a lányuk kezét. Januárban sikerült úgy előkészítenem a dolgokat, hogy megkérjem a kezét. Ettől kezdve mi egymás jegyesének tekintettünk magunkat, de szerettük volna a családjaink előtt is megerősíteni az eljegyzésünket. Ezt áprilisban végül meg is tettük Pécsen.

Menyegzőnket Gyulán tartottuk 2018. június 16-án. Az ünnepi istentiszteletet Macher Tivadar pécsi lelkipásztor vezette le, az igehirdetést és az összeadást pedig Révész Jonatán angyalföldi lelkipásztor végezte.

Hatalmas áldás számunkra, hogy házasságunk alapja az Istennel való kapcsolatunk lehet. Nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy megismertette velünk az Ő akaratát, és

ez egy biztos pont a kapcsolatunkban, amit inkább szövetségnek neveznék. Tényleg úgy érezzük, hogy nem csak egymással, hanem Istennel is szövetséget kötöttünk akkor együtt.

Győri Kolos

Nem könnyű Istenben járni, úgy érzem, mindig kibököm az oldalát egy méltatlan szóval, kilógok belőle egy illetéktelen pillantással, egy cinikus gondolattal, egy förtelmes gyanúsítással, léha gesztussal. Mert elfelejtem, hogy Ő nagyobb a mindenségnél, és ha hűséges vagyok hozzá, akár a Holdon is bukfacezhetek, benne maradok.

Lackfi János

Elöljárószó

A hálaadás jegyében

Közösségünkben az októberi hónap általában a hálaadásról szól. A legtöbb gyülekezetben ilyenkor tartják a hálaadónapot.

Miért kell hálásnak lennünk? Néhány hála ok a teljesség igénye nélkül: egészségesen születünk, egészségünkért, Istenünk naponkénti gondviseléséért, megtartásunkért, a szent Bibliáért és a hitért, szerető házastársunkért, szerető és szeretett gyermekeinkért, unokáinkért, lelkipásztorunkért, gyülekezetünkért, énekkarért, munkahelyünkért és az otthonunkért, a békéért, a szeretetért, amit Isten ad, és amellyel körülvesz minket.

Emlékszem gyermek- és ifjúkoromból, hogy szülőfalumban a gyülekezetben a hálaadónap nagyon nagy eseménynek számított. A körzet testvérei négy településen minden héten másik gyülekezet imaházában jöttek össze, így mindegyikben megtartották a hálaadónapot (ez a mai napig

így van). A testvérek már hetekkel korábban gyűjtötték a szebbnél szebb gyümölcsöket, hogy azok majd helyet kapjanak a hálaadó oltáron. De még a falubeliek, a nem gyülekezethez tartozók is hozták a szép termést, hogy tegyük a hálaadó oltárra.

A pesterzsébeti gyülekezetben is nagy ünnep a hálaadónap, amikor számba vesszük az Úrtól kapott áldásokat és végtelen kegyelmét, amelyet ebben az évben is kiírasztott ránk, azt a megszámlálhatatlan lelki és testi ajándékot, mellyel elhalmozott bennünket. Amikor beléptünk az Úr házába, már szemünk elé tárult az oltár, mely szimbóluma ennek a sok ajándéknak, és hálásra készítetett. Reggel a bibliatanulmányozó csoportunkban egyenként felsoroltuk, mi mindenért vagyunk leginkább hálásak. Nem is volt elég rá az időnk, olyan sok hála okunk volt. Az Istentisztelet kezdetén pedig az énekkar első éneke örömhangolt: "Vigadozva áldjuk az Úr nevét, zengje énekszó dicséretét!".

Ezután a gyermekek zenélő csoportja kísérte a bibliakörösök szép énekeit – ez külön örömeinkre szolgált. Továbbra is áldást, erőt kívánunk a testvérekre, akik őket tanítják!

Élő bizonyágtétellel szóltak hozzánk betegségből meggyógyult testvéreink, értük is hálás a szívünk. És az énekkar gazdag programja, a gyönyörű énekek és azok szövege, tartalma mind hozzájárult ahhoz, hogy nagy hála töltsön el minket. Köztük Sík Sándor Te Deuma versben és énekben is szólt hozzánk: „Téged, Isten, dicsérlek, és hálát adok mindenért. Hogy megvolt mindig a mindennapim... hála legyen!”

Engem különösen megragadott egy gondolat: amikor valakinek valamit megköszönünk, akkor felé a hálánkat és tiszteletünket is kifejezzük. Ez a tiszteletadás Istenünket illeti, mikor hálát adunk Neki. Mert végtelen hála és tisztelet illeti Istent azért, mert megkeresett engem és bennünket a bűnben, és kiemelt onnan. Megbocsátotta bűneimet és bűneinket, Fia vére által megváltotta életemet, életünket, és hitet is

adott. A megtartás kegyelmét adja nekünk naponta. Egyáltalán nem természetes az, hogy meggyógyulunk kisebb és nagyobb betegségekből, műtétek után. Ha elfáradunk vagy elesünk, újra és újra talpra állít, új erőt ad. Ez az Ő végtelen kegyelme, melyért kimondhatatlan hála és tisztelet illeti meg.

Hogyan tudjuk ezt a hálát és tiszteletet teljes szívből megadni a hétköznapiakban? Ehhez jó tanácsokat, útmutatást kaptunk az igehirdetésben. Élünk hálással a jelenben – Isten jelenlétében, így lehet áldott az életünk. A múltunkkal kapcsolatban: Isten a rosszból is tud jót kihozni, kimenekedést ad a bajból. A jövőnkre vonatkozóan pedig: Isten ismeri a jövőnk titkát, az Ő kezében vagyunk jó helyen, bőkezű gondviselő szeretetében. A gyarló ember sajnos vissza tud élni ezzel, tékozva, pazarolva, ha kilép Isten akaratóból. Ami jó és hálaára indít, mind Istentől jön.

Megteszem-e azt, amit tőlem vár Isten? Áldás vagyok-e mások számára? Kívánom, hogy ezek a kérdések kísérjenek el gondolatainkban a hétköznapiakon is. És ne csak a hálaadónapon legyünk hálásak, hanem minden nap hálaadó életünk legyen.

id. Marton András

Köszönöm

Megköszönöm ezt az esőt is,
arcom fürdeni belemártom.
Köszönöm a levélneszezést
feketetörzsű körtefákon.

Köszönöm, hogy holnap is nap lesz,
s reggel talán felébredek még.
Köszönöm a hajnali csöndet,
s a mályvaszínű naplementét,

kudarcok, harcok buktatóit,
edző tüzét a szenvedésnek,
zászlót, könnyet, fejfát és bölcsőt,
ami csak volt. És azt, hogy élek.

Bényei József

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket!

Az elmúlt hónapban ígértem, hogy beszámolunk az október végi „külső” programunkról, erről lesz szó ebben a rovatban. Gábora Márk beszámolóját olvashatják a Testvérek:

„Október 26-28. között néhányan az ifiből részt vettünk a Váci Ifjúsági Konferencián. Minden szülőt bátorítok, hogy támogassák gyerekeiket, hogy minél több ilyen konferenciára tudjanak eljutni. A konferenciák mindig nagyon jó alkalmak lelki feltöltődésre és új kapcsolatok kialakítására, akiknek pedig nehezen jön álom a szemükre, tömegszálláson még hasznukra válhat.

A konferencia előadói: Pafkó Tamás, Bacsó Benjámin, Merényi Zoltán, Gáspár Botond és Meláth Attila a váci gyülekezet lelkipásztora voltak. Három napon keresztül nagyszerűen felépített előadásokat és szemináriumokat hallgathattunk. A mostani 27. váci konfi témája a Töltődés volt, az igazi feltöltődésről volt szó. Az emberek a bennük levő űrt sokszor más örömforrásokból próbálják meg betölteni. De azok a források hamar kiapadnak, és csak ideiglenesek. Viszont Isten forrása, az Úr raktára kimeríthetetlen mindenféle szempontból: szeretetből, békességből, megbocsátásból, hűségéből és minden másból. Keresztyén táborok és konferenciák után sokszor nem ápoltam a kapcsolatomat Istennel, így a kezdeti nagy fellángolás mindig kiégéssel végződött, mert nem foglalkoztam a Bibliával, a forrással. Amikor pedig olvastam az Igét, éreztem, hogy jobb ember tudok lenni, és boldogabb is, mert igazi és tartós forrásból töltődhettem fel.

A dicsőítést most is a MABIM Dics együttes vezette szakértelemmel és sok-sok odaadással. Részlet a Forrás című énekből:

„Törd most a láncod szét,
mert szabaddá tettél!
Árasszon el! Árasszon el engem!
Örömünk benned van,

táncunk csak érted van.

Árasszon el! Árasszon el engem!

A szívünk újra feléled...”

Vasárnap hallhattuk Merényi Zoltán prédikációjában, hogy az élet egyedül Jézus. Az Úr útja egyedül az életre vezető út, amit érezni lehet. A konferenciát Meláth Attila zárta le. A konfi végén a fiatalok lelkiileg feltöltődve mehettek a vasútállomás felé, hogy azt a feltöltöttséget a mindennapjaikba is átültethessék.

A sok megragadó gondolat mellett számomra maradandó az is, amit Denzel Washington amerikai színész mondott az imádságról: «Tedd a cipődet mindig jó mélyen az ágy alá. Így biztosan térdre kell ereszkedned minden reggel.» A színész szerint ugyanis minden reggel imádkozni kell – ez a siker titka.”

Egy ilyen konferencia elsődleges célja mindig a lelki megújulás, az Istennel való kapcsolat megerősítése. Emellett azonban nagyon fontos új barátságokat kötni és a régiakat megerősíteni. A mai technika lehetővé teszi, hogy tartsuk a kapcsolatot olyan hívő barátainkkal, akik az ország más tájain élnek esetleg messze tőlünk, azonban a személyes találkozások jelentősége manapság sem csökkent. Az ilyen alkalmakon köttetett barátságok meghatározóak lehetnek az életünkben, segíthetnek a hitbeli növekedésünkben is. Én is bátorítom tehát Márkkal együtt a fiatalok szüleit, támogassák gyermekeiket, hogy vegyenek részt az ilyen és ehhez hasonló programokon, hiszen rengeteget profitálhatnak belőle.

Koszorus-Lovász Debóra

Amikor már nem akarok szeretni, nem vagyok hajlandó megérteni, nem vagyok képes elviselni, akkor kell szeretni. Ami ott kezdődik, ahol minden véget ér, az a szeretet.

Lackfi János

Apropó – 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat működése szerint az előző interjúalanyunk továbbadja a „labdát” egy következő testvérnek. Ennek jegyében ezúttal **Kovács Imrénével** beszélgettem, ennek a kivonatát ismerhetik meg a Szeretet lap olvasói.

1. Először is: Isten éltesse és áldja Erzszi nénit a kerek évforduló alkalmából! Milyen ezt az évfordulót megélni?

Nagyon nagy kegyelem. Annyiszor hálát adok a Jóistennek, hogy mindig megtart – mi a célja vajon velem? Itt kell lennem a családban. Nagyon összetartó családom van, mindig hívnak a gyerekek. Ákoskával, az egyik unokámmal egyszerre van a születésnapunk. Ugyanakkor ez az ünneplés most kicsit kifárasztott, gyenge vagyok. Hétfőn kapom az infúziót. (Tudod, tíz éve nagyon nagy műtétet volt... – és meséli nekem a részleteit.)

2. Ha visszatekint az eddigi életére, milyen gondolatai vannak most az ünneplés kapcsán?

Fő gondolatom az imádság. Fiatal korom óta hívő vagyok. Békességes családban nőttem fel, én nem tudtam elképzelni, hogy háborgós legyek. Jöttek az események, például a férjem megvakulása – én mindig elfogadtam. Örömben mondom, nagyon szeret az Isten. Lelkiileg is érintenek a dolgok. Egyedül maradtam, ez az élet rendje. A családom úgy körbevesz, szeretettel gondolkodnak rám.

3. A családja egy része, Árpiék külföldön vannak. Milyen ez Erzszi néninek: mi jót lát benne, és van-e, ami nehéz?

Mint nagyszülőnek hiányoznak. Nagyon nagy kegyelem, hogy járnak egy nagy létszámú gyülekezetbe, ifjúsággal. Ákos ifjúsági vezető-helyettes, bizonyosságot tesz – ez a 19 éves fiú magyaráz a tőle

fiatalabbaknak például a tékozló fiúról, Jób történetéről. Bíborka is elfogadta az Úr Jézust. Minden vasárnap este skype-on beszélünk, tudunk mindenről.

4. *Mi az, ami mostanában foglalkoztatja Erzsébet néni?*

Főleg a próféciákat forgatom sokat. Az utolsó időket éljük. Ez foglalkoztat: mi lesz akkor? Mennyire készen kell várnunk? Állapotomból kifolyólag és időben is közel vagyok – nem tudom, milyen lesz az a nap. De már tizenéves koromban is a Jelenések könyvét olvastam, és egy akkori tanítás ennek kapcsán végigkísér, nem felejtettem el. Ez az ige is fontos számomra: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10)

5. *Mi az az igevers vagy ének, ami mostanában megszólította?*

Az ifjúság adott ajándékba nekem egy Bibliát, és maradt benne egy bibliai kocka, amit gyerekkoromban is mindig használtunk esténként. Ez állt azon az egy kockán: „Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ő velem.” (Zsolt 89,29 Károli). Ez ma is tart, 80 éves koromban Ő még mindig kegyelmes hozzám. Hálát adok minden reggel, hogy felébredtem. Tényleg olyan békesség van bennem.

A szokásos utóirat a részemről: a rovat elolvasása után van lehetőségünk arra, hogy imádkozzunk aktuális interjúalanyunkért, megszólítsuk, kérdéssel vagy kedves hozzászólással, bátorítással megkeressük. ☺

Palotai Krisztina

Mozart: Requiem

A Baptista Központi Énekkar és a Budaörsi Pro Musica kórus közös koncertje a Kelenföldi Szent Gellért Templomban.

Cím: Bp. XI. ker., Bartók Béla út 149.

Időpont: nov. 4., vasárnap 19:30

Programok (tervezet)

- Nov. 11. de. Almási Tibor előadása
Nov. 11. du. Szigeti Jenő előadása
Nov. 25. Községi vasárnap
(du. nincs Istentisztelet)
Dec. 1. Világirodalmi kör
Dec. 2. I. Advent
Dec. 23. du. Szépkorúak karácsonya
-

Nagyon köszönöm az eddigi írásokat!

És továbbra is azt kérem, hogy ha valami foglalkoztatja a Testvéreket, hála, imakérés vagy egy jó megtapasztalás van a szívükben, bátran írják meg az újságba, ne várjanak arra, hogy bárkit is biztassak, hiszen ez is egy fórum, ahol ezeket közkinccsé tehetjük.

a szerkesztő

Következő lapzárta: november 23.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás (MKBK): vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúsági bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: kéthetente szerdán 17 és 19 óra között (időpontok a hirdetőtáblán)

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady Endre - János u. sarok)

Lelkipásztor: Katona Béla
Tel: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Tel: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai munkatárs: Gál Tamás

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu